

Եւ այժմ ի փոյդ եկեալ յետ, նըւիրականդ Գանգէս,
 Զաղերսանաց քէ կամիս, ցանկամ խօսիլ բանս առ քեզ.
 Որ զերկնաբերս կասարացն ի քեզ հոսեալ ըզմին սուրբ
 Խառնես ի գայռ եւ ի սիղմ, ընդ արեգին լուծեալ հուրբ,
 Ծանի՛ր զի եմ ասս բեկորք ազգի փոխու այլ արգոյ,
 Հողմավարեալք ի բախսից երբեմն այստէն յեզերս փոյ.
 Ի փուրայիցրն Մասեաց զորս Երաշխայ քանան ջուրք
 Սովփեք ոսկոյ եւ նոքա, քաջազանց նեք, երկնից տուրք:
 Մի՛ խառնեսցես ըզնոսա ընդ այլ ազինս, ըզնոքոք,
 Քանզի եմ «ազգ սեպհական», ընդ միտք կալցին երկինք հոգ:
 Ո՛վ մաղրանացրդ բարի,
 Իցի՛ւ քո ուխտ կասարի:

Կարկարս, 12 դեկտ. 1917

Թ. Ե. Գ.

Յ Ն Ո Ր Ք

Ոսկի մարմինն աւազներու՝ կարօտահար
 Վերջալուստող հորիզոնի վառ ճենջանքին,
 Ա՛հ, կարաւանն ըլլար դարձող իմ ո՛րք հոգին
 Կախարդալուր հեծող սրինգի մ'երգին համար . . .

Զուրք գուցէ հեռուն, կանա՛նչ ուլասիտէն,
 Արեւին ջերմ սիրէն այրած իր համբոյրով
 Լուսնին ժրպիտն է կարօցքեր, ու կ'երազեն
 Իր հոգիին մէջ ուռիներ լոյսէն գինով . . .

Հեծող սրինգին ոսկի հեփեաթը միտք ըլլար
 Հին անծանօթ երազին փառքը վիրաւոր . . .
 Ես աղբիւրներն ամեն մոռցա՛յ քեզի համար . . .

Մութ ծառերուն ալ հեռացա՛յ սօսաւիւնէն,
 Ու ցընորփի համբուն վըրայ մըտամուր
 Կ'անցնիմ՝ հոգւոյս վընիս երկինքը հայցելէն . . . :

ԱՐՄԵՆ ԵՐԿԱՍԹ